

CHƯƠNG 17

-Người Tuyết ơi, thôi mà, không có gì đáng cười đâu.

Heather nhìn chăm chăm vào đôi mắt nâu sẫm của Người Tuyết, quan sát khuôn mặt anh chàng, cố tìm cho ra dấu hiệu anh chàng đang đùa bỡn.

Nhưng khuôn mặt đó chẳng lộ ra vẻ gì cả. Đôi mắt anh chàng giống như tấm gương sạm màu, đầy bí ẩn. Anh chàng nhìn trả lại, theo dõi từng phản ứng của cô. Khuôn mặt lạnh như nước đá.

-Anh nói đùa, phải không?

Đôi chân Heather chợt yếu đi, cô phải dựa vào nắp trước chiếc xe. Người Tuyết dời chỗ đứng, đi về phía cô. Một chiếc xe màu đen chạy vào bãi, vòng bánh xe lăn chậm chậm qua những cửa hiệu tối đen. Người Tuyết nhìn chiếc xe chạy tới, nét mặt căng thẳng. Mãi tới khi chiếc xe chạy qua chỗ họ, đi về hướng khác, anh chàng mới dịu đi. Anh chàng nhìn theo chiếc xe, nói khẽ:

-Không, tôi không đùa. Tại sao tôi lại nói đùa về một chuyện như vậy?

-Người Tuyết, thôi đủ rồi.

-Tôi đã giải quyết ông ta giùm cho cô, Heather.

-Nhưng tôi không -

-Điều đó dễ dàng lắm.

Người Tuyết nói, và mỉm cười. Nhưng vẻ thất vọng che mờ khuôn mặt anh chàng khi thấy cô không chịu mỉm cười đáp lại. Cô lầm bầm:

-Đây là một trò đùa thô bạo. Không thể nào có thật được.

Người Tuyết nghiêng đầu để gãi phía sau cổ, nôi câu lên:

-Đừng bảo nó là trò đùa nữa. Tôi đã giải quyết ông ta. Như tôi từng nói với cô.

-Nhưng mà tôi -

Anh chàng vừa quan sát khuôn mặt cô vừa nói:

-Cô luôn cho rằng làm điều đó rất khó, nhưng không hề khó chút nào.

Không hề khó chút nào? Anh chàng đã từng làm điều này rồi sao?

-Tôi gõ cửa trước, rồi tôi đứng đợi trên hiên. Chú James của cô thấy tôi, ông ta bước ra, và - tóm được rồi!

Anh chàng xiết chặt cái khăn quàng quanh cổ như để diễn giải cho hành động, nói thêm:

-Dễ dàng vô cùng.

Heather cảm thấy muôn ói. Cô bắt đầu run rẩy khắp toàn thân. Bãi đậu xe trước mặt cô đang nghiêng ngã và quay tròn.

Giọng nói của Người Tuyết vang bên tai cô, giọng nói đều đều, lãnh đạm, như thể anh chàng đang kể cho cô nghe một trận đấu thể thao, hoặc một bộ phim mới chiếu:

-Tôi dùng chiếc khăn quàng đỏ này xiết chặt quanh cổ ông ta. Chiếc

khăn bằng len thật nên nó mềm mại lắm, và nó chẳng để lại dấu vết gì.

-Thôi, Người Tuyết, làm ơn đừng nói nữa.

-Mọi người sẽ cho rằng ông ta bị một cơn suy tim. Họ không tìm kiếm dấu vết nào khác đâu. Không sao đâu.

Anh chàng nở nụ cười bảo đảm với cô về điều đó. Cô cúi mặt xuống, bóp mạnh vào tay nắm cửa tới nỗi bàn tay đau nhói lên. Anh chàng – không, *hắn* chứ, *hắn* đặt tay lên vai cô, hỏi:

-Sao cô có vẻ buồn bực vậy? Rắc rối của cô đã hết rồi. Cô nên vui lên mới phải.

Cô rùng mình. *Hắn* nâng cằm cô lên, buộc cô phải nhìn thẳng vào mặt *hắn*:

-Cô nên vui lên mới đúng. Tôi tưởng cô sẽ vui lắm.

Cô quay mặt đi. *Hắn* thông tay xuống, dáng vẻ lúng túng hơn là bị tổn thương. Cô nghĩ *hắn* điên rồi. *Hắn* thật sự không hiểu tại sao cô buồn bực. *Hắn* đã giết chú cô, tàn nhẫn ra tay hạ sát chú James, và *hắn* mong cô phải vui lên, phải cảm ơn *hắn*.

Heather mở miệng, run giọng nói:

-Hãy nói với tôi rằng đây chỉ là một trò đùa ngu xuẩn.

-Thôi mà, Heather. Tôi đoán cô là người từ Missouri tới.

-Nghĩa là sao?

-Cô sẽ không tin tôi cho tới khi nào tôi trưng bằng chứng ra với cô.

Heather đứng nhìn *hắn* trân trối. Môi miệng khô khốc. Cô không thể nào nuốt nước miếng được. Cô muốn bệnh.

Đột nhiên cô ngửi thấy tất cả những mùi vị trong không khí. Những mùi vị bốc lên nồng nặc. Mùi khoai tây chiên béo ngậy ám đầy tóc cô. Mùi dầu nhớt từ những nhớt nhỏ trong bãi đậu xe quanh cô, xộc vào mũi cô. Đầu óc cô choáng váng và cô muốn ói.

Người Tuyết vui vẻ nói với cô:

-Thôi, mở cửa xe ra đi. Chúng ta về nhà xem chú cô có bị một cơn suy tim chết người hay không.

Tay cô run lẩy bẩy, cố gắng lắm mới mở được cánh cửa. Cô ngồi vào sau tay lái, thở dài một tiếng thật to. Cô tự hỏi mình có lái xe được không đây? Tim cô đập mạnh, máu dồn cả lên trán.

Người Tuyết gõ vào cánh cửa phía bên kia:

-Nhanh lên! Mở cửa ra!

Cô không muốn mở cửa, cô muốn gài số rồi phóng xe đi thật nhanh và bỏ *hắn* lại tại bãi đậu xe hoang vắng này.

Nhưng cô với tay nhả nút khóa. *Hắn* mở cửa và nhanh nhẹn leo vào ngồi bên cạnh cô. Chiếc xe đề tới lần thứ ba mới chịu nổ máy. Giọng *hắn* phấn khởi:

-Nhanh lên, ra khỏi đây nhanh lên.

Tại sao *hắn* đặt cô vào tình thế này? Tại sao *hắn* thích thú khi cứ tiếp tục trò đùa khủng khiếp này?

Nó là trò đùa. Nó phải là một trò đùa.
Hắn không thể nào giết chú James của cô được.

CHƯƠNG 18

Sân trước nhà Heather thỉnh thoảng lại sáng lập lờ lên. Đầu tiên cô có thể nhìn thấy mặt tuyết ửng hồng. Rồi mọi vật đen ngòm. Rồi ửng hồng. Rồi đen ngòm. Phải mất một lúc lâu cô mới biết đó là ánh đèn đặt trên nóc của chiếc xe cấp cứu vuông vức màu trắng. Và chiếc xe cấp cứu vuông vức màu trắng ấy đang đậu ngay lối đi vào nhà cô.

-Ồ không!

Heather hít một hơi thật dài, tấp xe vào bên lề, nhảy ra khỏi xe thậm chí quên cả tắt máy.

Ngọn đèn trên hiên bật sáng, hắt quang sáng vàng vọt hình nón vào những người mặc đồng phục đang xúm xít lại với nhau trước hiên, trông họ giống hệt những bức tượng lờ mờ, không chuyển động.

Khi chạy tới gần, Heather có thể nghe được tiếng nói ào ào của họ. Cô thấy họ cúi xuống vật gì đó. Một xác người thì đúng hơn. Xác của chú James.

-Không. Không.

Và kia là thám Belle đứng nơi khung cửa. Thím vẫy tay về phía cô, tay thím giơ lên cao. Trong tay thím là chiếc khăn tay.

Xác của chú James đã được đắp vải bên trên.

Ngọn đèn vàng trên hiên làm cho hình dáng mọi người không rõ nét, trông lạ lùng. Thím Belle tiếp tục cầm khăn tay vẫy mặc dù cô đã biết điều đó rồi. Cô chạy nhanh tới, đôi dép trượt lên lớp tuyết ướt khi cô băng qua sân. Rồi cô lao lên hiên, nhập vào những hình người mờ ảo, nhập vào khung cảnh không thật dưới ngọn đèn vàng.

Thím Belle đi ra, ôm chặt lấy Heather, khóc nức nở.

Trông thím gầy gò và xương xẩu quá. Bây giờ mà nghĩ tới điều đó thì vô duyên lạ. Nhưng cô còn biết nghĩ tới gì khác, khi chú James nằm chết trên hiên và cô biết chắc bạn trai của mình đã giết chú?

Thím Belle úp mặt vào vai cô, xiết chặt cô làm cô khó thở, và thím nói:

-Chú đi đột ngột quá, nhưng ít ra mọi việc diễn biến nhanh. Thím cứ tự an ủi thím như vậy.

Heather hỏi:

-Thím Belle, chuyện xảy ra lúc nào?

Người thím Belle thoang thoang mùi hoa huệ – chất thơm thường được pha trong nước tắm của thím. Dường như chú không nghe rõ câu hỏi của Heather, tiếp tục nói:

-Đó là cách ra đi mà chú vẫn mong muốn. Chú nói: *Tôi thích đi thật nhanh*. Thím mừng là chú đạt được điều mong ước đó. Nhưng thím chỉ buồn là nó xảy ra quá sớm.

Thím Belle bật khóc to lên và có lẽ sẽ té nhào nếu Người Tuyết không bước vào kịp, đỡ lấy thím. Hầm ôm chặt thím Belle, nói khẽ:

-Tôi rất tiếc. Tôi rất tiếc.

Thím đang khóc nức nở trên vai hấn, còn hấn thì an ủi thím bằng giọng nói dịu dàng và trầm buồn. Đột nhiên ánh mắt hấn bắt gặp ánh mắt Heather. Vẻ mặt của hấn làm cô rợn người, lạnh buốt thấu xương tủy.

Đó không phải là vẻ mặt của sự ăn năn. Đó không phải là vẻ mặt của lòng hối tiếc. Mà đó là vẻ mặt của sự chiến thắng. Hoặc sự vui thích.

Tôi đã nói với cô rồi mà. Vẻ mặt của Người Tuyết lộ ra điều đó.
Tôi đã nói với cô mà cô không tin tôi.

Hấn là kẻ giết người. Và lần đầu tiên cô nghĩ rằng, cô hiểu được ý nghĩa của câu “kẻ giết người tàn nhẫn” mà người ta thường nói.

Thím Belle vừa sứt sịt vừa kể lể:

-Chú thím dùng bữa tối sắp xong, chú nói hình như chú nghe tiếng ai gõ cửa. Nhưng thím chẳng nghe gì cả. Chú đứng lên, ra ngoài xem sao. Rồi chú không quay vào nữa.

Người Tuyết liếc nhìn Heather, dịu dàng dỗ dành thím:

-Bà nên vào trong và ngồi nghỉ.

Hình như thím Belle không còn khả năng nghe ai nói điều gì. Thím nói:

-Thím đã tìm thấy chú nằm đó. Thím tìm thấy chú nằm chết ngay tại đó. Chú ra đi quá nhanh. Cực kỳ nhanh.

Một trong những người mặc đồng phục trắng nói:

-Triệu chứng bệnh ngưng tim.

Ông ta đứng lên, vượt thẳng chiếc áo khoác, bước ngang qua chỗ thím Belle vẫn đang ôm cứng lấy Người Tuyết. Thím hỏi:

-Ông ấy đi nhanh lắm, phải không?

Heather nghĩ, thím nói năng giống một đứa trẻ quá. Cô ngửi thấy mùi khét, hình như mùi thịt, hình như từ nhà bên cạnh bay sang. Một người mặc đồng phục trắng nói khẽ:

-Chúng tôi đi đây.

Thím Belle không dám nhìn xác chú James phủ vải, ngược lên thang thoát hỏi:

-Nhưng, còn James thì sao?

Ông ta đáp:

-Chúng tôi không thể mang **nó** – ông ấy đi được. Bà đã gọi tới nhà tang lễ chưa? Họ sẽ tới và đưa ông ấy đi cho bà.

Thím Belle lúng túng:

-Không. Chưa. Tôi không biết. Tôi -

Người Tuyết ôm vai thím, đẩy thím vào trong:

-Vào trong nhà đi. Vào trong và ngồi nghỉ. Heather và tôi sẽ giúp bà xếp đặt mọi việc.

-Cậu là chàng trai tốt.

Thím Belle dựa vào người hẳn, khe khẽ nói, để mặc hẳn đưa thím đi vào trong phòng khách. Những từ ngữ nơi miệng thím thốt ra làm Heather muốn bệnh. Một chàng trai tốt?

Không. Hẳn là một kẻ giết người. Kẻ giết người có máu lạnh. Hẳn đã giết chú James, bây giờ hẳn lại có mặt ở đây, tro trên an ủi thím Belle, dẫn thím vào trong nhà với bàn tay của kẻ sát nhân.

Một nhân viên cấp cứu nói vài lời chia buồn với Heather. Họ gom hết đồ đạc, rồi bước ra khỏi quầng sáng của ngọn đèn vàng vọt, nhanh chóng đi về phía chìa xe cấp cứu với chiếc đèn vẫn còn nhấp nháy trên nóc xe.

Cố nén cơn buồn ói, Heather chăm chăm nhìn xuống xác chết được phủ vải dưới chân cô. Đây là chú James của cô sao? Có thể nào cô chẳng bao giờ gặp lại chú? Chẳng bao giờ còn nghe giọng nói the thé chửi bới cô?

Cô rất muốn lật tấm vải đậy ra để nhìn mặt chú thêm lần nữa. Đòi cô chưa từng thấy xác chết, thế mà bây giờ chú James đang nằm chết trên hiên. Cô ghét chú James vô cùng. Cô đã cầu một triệu lần cho chú chết đi. Cô nằm mơ thấy chú chết. Cô tưởng tượng chú đã chết đủ kiểu.

Có phải vì vậy mà cô không mừng? Vì cô cảm thấy mình có tội? Có phải vì vậy mà cô muốn bệnh? Không, không phải vì vậy?

Chú James đang nằm chết nơi chân cô – còn kẻ sát nhân đang ngồi trong phòng khách với thím Belle. Kẻ sát nhân là bạn trai cô. Bạn trai cô là tên giết người. Cô rên lên một tiếng thật to.

Lảo đảo đi vào trong, Heather trượt chân lên tấm vải phủ và tấm vải bị kéo ra nơi phía thân trên. Chú James trừng trừng nhìn cô, mắt mở to, khuôn mặt vàng vọt xanh xao dưới ánh sáng ngọn đèn.

Cái miệng với đôi môi mỏng há ra, đông cứng lại trong nét ngạc nhiên và sợ hãi. Chú nhìn Heather với vẻ buộc tội, đôi mắt chú trống rỗng, lạnh lẽo, như đôi mắt Người Tuyết.

-Không!

Cô đẩy cửa, lao vào trong, không dám dừng lại để kéo tấm vải phủ lên khuôn mặt chú.

Trong phòng khách sáng sủa, âm áp, thím Belle ngồi trên đi-văng, khóc nho nhỏ dưới chiếc khăn tay. Người Tuyết ngồi cách đó một khoảng, tay đặt trên đùi. Cô lưỡng lự đi vào, cố xua tan mọi ý tưởng nặng nề, cố nghĩ xem mình phải làm gì đây.

Cô cần phải đuổi Người Tuyết ra khỏi chỗ này.

Không, cô phải gọi cảnh sát. Hẳn không thể thoát dễ dàng như thế. Mọi người đều phải biết hẳn đã giết chú James.

Không, cô phải đuổi hắn đi trước, rồi cô mới có thể nghĩ ra cách giải quyết.

Giải quyết điều này ư? Cô có thể nghe tiếng Người Tuyết nói to nơi bãi đậu xe, **tôi đã giải quyết chú James của cô rồi**. Giọng nói của hắn sao mà tự hào, sao mà dễ dàng thế.

Heather áp úng nói với thím Belle:

-Cháu lấy cuốn niên giám điện thoại. Cháu sẽ tìm một nhà tang lễ nào đó.

Cô quyết định sẽ không nghĩ tới Người Tuyết, bằng cách tập trung vào một công việc thực tế. Có thể cô sẽ vượt qua được tình trạng này. Cô tìm ra một địa chỉ, gọi tới họ, sắp xếp thời gian để họ lại mang xác chú đi. Sau đó cô pha bình trà, rót cho thím Belle, Người Tuyết và cô mỗi người một tách.

Nước trà làm cô ấm người lại. Cơn lạnh run chấm dứt. Nhưng cứ mỗi lần nhìn Người Tuyết, thấy hắn nhìn đáp lại là cô sợ hãi muốn run lên.

Sau khi những người ở nhà tang lễ khiêng xác chú James vào xe, họ cho xe chạy đi, cô nói với thím Belle:

-Khuya rồi, thím có muốn đi ngủ không?

Thím lắc đầu:

-Thím sẽ ngồi đây thêm một lát nữa. Sao cháu không lên lầu nghỉ đi? Thím sẽ ổn thôi.

Rồi thím quay sang Người Tuyết, nãy giờ vẫn ngồi yên trên đi-văng:

-Bill, cậu tử tế với tôi lắm. Cảm ơn cậu.

Hắn đứng lên, nhỏ nhẹ đáp:

-Bà không phải cảm ơn tôi. Ngày mai tôi sẽ ghé qua xem bà có cần gì không.

Hắn đi ra cửa trước, cầm lấy chiếc áo khoác vắt trên tay ghé ở phòng ngoài. Heather theo hắn ra tận đầu hành lang. Cô thì thầm đầy vẻ giận dữ:

-Tôi không ngờ là anh còn ở lại đây.

Đôi mắt hắn mở to đầy vẻ ngạc nhiên:

-Sao?

Heather cố gắng hạ thấp giọng để thím Belle không nghe được:

-Anh không thể thoát vụ này đâu. Anh điên rồi. Anh điên thật rồi.

Anh cần được giúp đỡ đây.

Hắn có vẻ bị tổn thương:

-Tôi không hiểu.

-Suyt, anh hạ giọng xuống. Tôi không muốn thím Belle nghe.

-Heather, tôi không hiểu.

-Vấn đề là chỗ anh không hiểu rằng anh đã giết người. Anh đã giết chú tôi. Và anh cho rằng anh không làm gì sai?

-Nhưng Heather, tôi làm điều ấy **vì cô** mà.

-Anh đừng nói vậy chứ.

-Cô rất ghét chú cô. Cô nói với tôi rằng cô rất ghét ông ta. Cô nói với tôi rằng cô ước ông ta chết đi. Lúc nào miệng cô cũng nói như vậy.

Heather la lên, cảm thấy mình bắt đầu mất tự chủ:
-Điều đó không có nghĩa là anh phải hành động theo lời tôi. Tôi ghét chú tôi thật đấy. Nhưng anh không được giết người.
Người Tuyết dựa vào lan can gỗ, nói:
-Ngày mai cô sẽ thấy đỡ hơn.
Heather nhắm mắt lại, khuôn mặt vàng vọt của chú James hiện ra, cô rít khe khẽ:
-Tôi sẽ không thấy đỡ hơn đâu. Anh chẳng hiểu gì cả. Anh đã giết chú tôi. Chính anh đứng đợi bên ngoài và giết chú tôi.
-Thì sao?
-Thì tôi phải gọi cảnh sát.
-Cái gì?
-Tôi phải gọi cảnh sát. Tôi chẳng còn chọn lựa nào khác.
Người Tuyết chột cười lên. Tiếng cười khô và lạnh lẽo. Tiếng cười cô chưa từng nghe thấy bao giờ.
-Tại sao anh cười?
-Cô không thể nào gọi cảnh sát được. Cô sẽ **không dám** gọi cảnh sát đâu.

CHƯƠNG 19

Heather cảm thấy ghét cái nụ cười tự mãn trên khuôn mặt Người Tuyết quá. Cô gặng hỏi:
-Anh nói tôi không dám gọi cảnh sát nghĩa là sao? Tôi chỉ việc nhấn điện thoại lên, và quay số thế là xong.
Người Tuyết định trả lời, nhưng tiếng của thím Belle vang lên phía sau lưng họ, cắt ngang câu chuyện làm họ bất ngờ:
-Thím quay về phòng đây. Chắc là thím ngủ không được, nhưng thím muốn nằm nghỉ.
Heather và Người Tuyết chúc thím ngủ ngon, cả hai im lặng nhìn theo thím chậm rãi bước lên cầu thang. Sau khi thím vào phòng rồi, Heather quay lại phòng khách, khoanh tay trước ngực. Cô ép sát tay kẹp dưới nách, dường như đang cố gắng kiềm chế bản thân mình lại.
Cô biết nếu không tự kiềm chế, chắc cô sẽ phải rống lên thật to như một con điên. Cô đang muốn gào thét cho lung phôi, hoặc òa lên khóc lóc và la hét đập phá.
Người Tuyết nhẹ chân đi theo sau cô, vẻ mặt hần vẫn đầy nét tự mãn và hài lòng thật sự. Cô cố gắng giữ cho giọng nói cứng cáp, nhắc lại câu

hỏi:

-Điều gì làm anh tin rằng tôi không dám gọi cảnh sát?

Hắn đáp:

-Cô không gọi đâu, vì cái này.

Hắn thò tay vào túi áo sơ-mi, lấy ra một tờ giấy màu xanh lá cây nhạt, được gấp thành hình chữ nhật.

-Cái gì vậy?

-Cô không nhận ra sao? Heather? Đó là tờ chi phiếu của cô. Tờ chi phiếu hai ngàn đôla cô đã viết cho tôi.

-Tờ chi phiếu? Thì sao?

Cô cảm thấy hoang mang. Tờ chi phiếu thì có liên quan gì tới việc cô không dám báo cáo vụ giết người với cảnh sát chứ?

Hắn nhìn cô nhe răng cười. Cái cười hài lòng, thỏa mãn:

-Nếu cô giao nộp tôi cho cảnh sát, tôi sẽ đưa cho họ xem tờ chi phiếu này.

-Và?

-Và tôi nói với họ rằng cô *trả tiền* cho tôi, để tôi giết chú James của cô.

-Không!

Heather buột miệng hét to lên. Cô không có ý làm ồn như vậy. Cô không muốn quấy rầy thím Belle, nhưng cô không ngăn được tiếng kêu lớn.

Hắn đã xếp đặt rồi. Hắn lên kế hoạch hết rồi. Hắn lừa cô viết tờ chi phiếu đó để hắn có thể lôi kéo cô vào vụ giết người mà hắn đã dự tính. Trời ơi, sao hắn có thể xấu xa đến thế? Đột nhiên cô thấy tức giận hơn là bối rối:

-Tại sao cảnh sát lại tin vào câu chuyện do anh bịa ra?

-Heather, hãy thực tế một chút. Tại sao cảnh sát lại không tin? Đây là tờ chi phiếu hai ngàn đôla viết cho tên tôi, chắc chắn nó là tiền chi trả. Cô trả tôi một số tiền lớn như vậy thì còn lý do nào khác nữa?

Cô kêu lên:

-Nhưng anh biết rõ lý do tôi đưa anh số tiền đó. Tôi đưa vì em trai của anh.

Khuôn mặt Người Tuyết sáng lên vì vui thích:

-Cô đừng nói cho cảnh sát biết câu chuyện đó là hơn. Tôi chẳng có đứa em trai nào cả.

-Anh ... không có?

-Không. Và tôi cũng chẳng có người mẹ nào làm y tá cả. Và tôi cũng chẳng học hành tại cái trường ngu xuẩn của cô.

-Vậy *chẳng có điều gì thật* hết à?

Heather ngồi phịch xuống tay ghế của chiếc ghế gần nhất, lòng cảm thấy tê tái sững sờ. Hắn giơ cao tờ chi phiếu lên, vẫy vẫy:

-Có một điều thật. *Cái này* thật. Tờ chi phiếu cô viết cho tôi là thật. Nó là sợi dây bảo hiểm của tôi, rằng cô sẽ không bao giờ hé ra một lời với bất cứ ai về tôi.

Hắn rút tờ chi phiếu vào túi áo sơ-mi:

-Tôi cất giữ nó ở đây mãi mãi. Ngay đây. Ngay tim tôi.

Heather cảm thấy giọng nói của mình nhuốm vẻ tuyệt vọng:

-Tờ chi phiếu không phải là bằng chứng. Cảnh sát sẽ tin tôi nếu tôi kể hết sự thật cho họ nghe.

Người Tuyệt thùng thỉnh mặc áo khoác vào:

-Họ không tin đâu. Tất cả mọi người đều biết cô ghét chú James của cô. Ngay cả bạn bè thân thiết nhất của cô cũng xác nhận điều đó.

-Khoan!

-Mọi người đều thấy cô thường xuyên gây gỗ với ông ta. Mọi người đều biết cô cầu mong ông ta chết đi. Chắc là cô nói câu đó tới hàng triệu lần, Heather à. Cảnh sát sẽ tin cô trả tiền tôi để tôi giết ông ta. Họ phải tin tôi thôi.

Hắn gài nút áo từ từ, quan sát phản ứng sợ hãi của cô trước những điều hắn nói, lấy làm thích thú lắm:

-Hãy quên chuyện cảnh sát đi, Heather. Xóa ý tưởng đó khỏi đầu cô đi. Ý tưởng đó chết rồi, chết như ông chú James thân yêu của cô vậy.

Cô quay lưng đi, cay đắng nói:

-Đi đi. Đi ra khỏi đây trước khi tôi hét lên.

Hắn bước ra khỏi phòng khách, nhỏ giọng hắn:

-Chúng ta cùng dính vào vụ giết người này. Đừng quên điều đó,

Heather. Chúng ta cùng dính vào vụ giết người này.

CHƯƠNG 20

Ngày thứ Bảy, đám tang được tổ chức trong một nhà thờ nhỏ ở North Side, gần khu vực nghĩa trang. Căn phòng đầy người, hầu hết là những người trạc tuổi chú James. Cô thật sự ngạc nhiên khi thấy chú có nhiều bạn bè đến thế, loại bạn khá quan tâm tới chú để đến đây dự đám tang của chú.

Thím Belle, trông thật xanh xao và yếu ớt với chiếc áo đen, mặc dù luôn tay thấm nước mắt bằng chiếc khăn nhỏ, đã cố hết sức kèm chế suốt cả buổi lễ. Heather ngồi cạnh bên thím, thỉnh thoảng nghiêng người qua nắm lấy tay thím hoặc đưa cho thím chiếc khăn giấy khác.

-Tôi hết sức đau buồn.

Heather ngược lên, thấy Kim đang đứng nơi đầu băng ghế. Đôi mắt Kim dò xét khuôn mặt cô, như cố tìm hiểu xem cô buồn rầu tới cỡ nào. Cô khẽ đáp:

-Chào cậu. Cảm ơn cậu đã đến.

Hình như sáng nay ai nấy đều thì thầm khi nói chuyện với nhau. Có

thể họ sợ sẽ đánh thức chú James dậy, mà chẳng ai mong muốn chú quay lại cả!

Heather tự mắng mỏ mình khi có ý nghĩ xấu xa như vậy. Nhưng cô phát hiện rằng, kềm chế tư tưởng tại buổi đám tang thật là khó. Đầu óc cô cứ vẩn vơ, nghĩ ngợi tới điều không thể đoán trước được.

-Chúng ta nói chuyện sau nhé.

Kim nói thế rồi đi trở ra ngoài, tìm một chỗ ngồi ở phía sau cùng.

Không thể ngồi yên được, Heather quay đầu nhìn ra cửa để xem những ai đi vào nhà thờ. Cô bị bất ngờ khi thấy Ben ngồi sau lưng cô, chỉ cách cô vài hàng ghế. Cô gật đầu với anh, nói "**Chào anh**" không thành tiếng. Ben vẫy tay cho cô, trông anh không được thoải mái lắm, với chiếc nơ thắt nơi cổ áo.

Cô biết mình rất muốn nói chuyện với anh. Cô cần được nói chuyện với anh.

- ... xin nhận lời chia buồn của tôi.

Một giọng nói cắt ngang ý nghĩ của Heather, cô quay mặt ra phía trước: Người Tuyết đang đứng cúi người gần sát thím Belle, nói lời chia buồn nho nhỏ với thím. Hắn mặc áo sơ mi sậm, gài kín nút lên tận khăn quàng, đi kèm chiếc quần tây màu nâu đậm. Heather cảm thấy các cơ bắp cứng lại vì tức giận. Sao hắn cả gan xuất hiện ngay tại đây? Sao kẻ sát nhân đám tới đây dự đám tang? Hắn đang cố chứng minh điều gì?

Heather nuốt nước miếng không được, cổ họng khô khốc. Bàn tay cô lạnh như nước đá. Cô muốn nhảy xổ tới, bóp chặt cổ hắn cho hắn nghẹt thở, cho biến mất về ân cần giả dối trên khuôn mặt hắn.

Trước sự kinh sợ của Heather, thím Belle hơi nhích người, vỗ nhẹ tay vào chỗ ghế trống bên cạnh thím, mời Người Tuyết ngồi xuống.

Nhìn hắn kia, vẻ mặt đáng ghét của hắn mang đầy nét trịnh trọng và thông cảm khi hắn ngồi xuống phía bên phải thím. Cứ như hắn là người trong gia đình. Thấy là muốn bệnh liền.

Một thôi thúc đột ngột đòi cô nghiêng qua mà thì thầm vào tai thím Belle rằng Người Tuyết đã giết chú James. Một thôi thúc đột ngột đòi cô nhảy lên mà đứng trước mặt mọi người, thông báo rằng Người Tuyết là kẻ sát nhân, kẻ sát nhân có máu lạnh.

Hắn khom người ra trước, bàn tay vịn chặt băng ghế, nhìn cô mỉm cười.

Heather tức giận quay đầu đi.

Mục sư bước ra, căn phòng trở nên im phăng phắc. Heather nhìn cổ quan tài mở nắp phía bên trái luật sư. Quan tài được phủ đầy hoa cẩm chướng trắng. Đầu chú James nhô cao, khuôn mặt hồng hào sáng sủa lấp ló dưới những cành hoa.

Cô thật sự ghét chú. Cô thật sự muốn chú chết đi. Nhưng cô không giết chú.

Mục sư đều đều cầu nguyện. Giọng nói của ông vang ra khắp các bức tường của ngôi nhà thờ nhỏ. Heather chẳng để lọt tai một lời nào của ông. Nhìn chăm chăm vào cái đầu hồng hào của chú, cô cố nghĩ xem mình nên làm gì,

phải làm gì với Người Tuyết.

*

Trời chiều hôm đó xám xịt và rét căm căm. Đứng trong nghĩa trang, nhìn chiếc quan tài được hạ xuống huyệt, Heather cảm tưởng cô sắp chết vì lạnh cóng. Cho tay vào túi chiếc áo khoác len màu xanh cho đỡ run, cô thầm nghĩ, mình cũng đang lạnh lẽo như chú James.

Hoa cẩm chướng được ném xuống mộ, rồi mục sư cầu nguyện tiếp. Từ ngữ của ông bị đóng băng ngay giữa không trung. Chẳng có lời nào lọt vào tai cô. Sau đó thì mọi việc diễn ra như một đoạn phim quay chậm. Mọi người tiến lên chia buồn, bắt tay, ôm hôn. Những lời phân ưu được thốt ra từ bạn bè và từ người lạ, nói về việc sao mà chú James chết sớm thế ...

Heather đứng bên thím, quàng tay qua ôm chiếc eo gầy gò của thím, cố đỡ thím đứng vững, cô giúp thím vượt qua buổi chiều âm đạm, lạnh lẽo, dài dằng dặc này. Khi Người Tuyết tới gần, cô quay mặt đi. Nhìn thấy Ben đứng nơi lối đi phía bên kia mộ, cô vội vã tới chỗ anh.

Nén cái rùng mình, cô nói:

-Chào anh.

-Chào em.

Ben vẫn có cái vẻ không được thoải mái như lúc bên trong nhà thờ.

Cô kéo nhẹ cái nơ trên cổ áo anh:

-Anh thắt nơ hả?

-Ừ. Mẹ anh bảo anh đấy. Em thế nào?

Heather khẽ lắc lư người trên đôi giày:

-Khỏe. Em ghét chú em lắm, nhưng như thế này thì buồn quá.

Ben hất mái tóc sẫm màu đang phủ trước trán, nói:

-Anh buồn cho thím em.

-Ừ.

Cô quay lại thấy Người Tuyết đang đứng bên cạnh thím, thế chỗ cô.

Một tay hấn quàng ôm eo thím, tay kia hấn bắt tay những người tới chia buồn.

Cô buột miệng:

-Mình muốn giết hẳn quá.

-Em nói gì?

Ben chăm chú nhìn cô, khuôn mặt anh đầy vẻ quan tâm. Heather

cảm thấy đôi má cô nóng bừng:

-Ồ, xin lỗi, em không cố ý nói to. Chúng ta có thể nói chuyện sau

được không?

Ben mỉm cười với cô:

-Được. Tốt lắm.

-Ngày mai em gọi điện cho anh nhé?

-Được đây.

Em muốn nói với anh Người Tuyết đã giết chú em như thế nào,

và hẳn tuyên bố sẽ lôi kéo em vào vụ giết người này nếu em đi báo cảnh sát.

Cô chỉ muốn nói với Ben những lời như vậy. Nhưng cô biết mình không thể nói được. Thay vào đó, cô hôn vội lên má Ben rồi vội vã quay trở lại chỗ thím Belle, kéo thím ra khỏi bàn tay của Người Tuyết.

*

Heather thấy chiếc Taurus đen dừng lại nơi lối đi vào nhà.

Lúc đó cô đang đứng nơi cửa sổ trước, tỉ mỉ trấn vào kính, nhìn ra bên ngoài. Đồng hồ chỉ hơn bảy giờ tối. Sau đám tang, một số người theo về nhà ăn bánh, uống cà phê và họ đã ra về hết. Thím Belle lên lầu, về phòng nằm nghỉ.

Heather cảm thấy vừa mệt mỏi vừa căng thẳng, hoàn toàn bực bội. Tâm trí cô cứ lướt từ ý nghĩ này sang ý nghĩ khác, những ký ức ngắt quãng, những tưởng tượng phức tạp, như một con ong hết đáp xuống hoa này lại đáp xuống hoa khác, chẳng hề dừng chân ở nơi nào quá một giây.

Hình ảnh xám xịt, lạnh lẽo của đám tang cứ tái hiện ra trong đầu cô. Qua những ý nghĩ lộn xộn đó, hình ảnh cái đầu hồng hào của chú James lộ ra, như chồi non nhú lên bên vệ đường xi-măng. Khi mọi hình ảnh mờ trắng đi, cô lại thấy màu trắng đó chính là màu tóc của Người Tuyết.

Sau cùng, giữa những bẽ bộn bực bội đó, cô thấy hai đèn trước của chiếc xe chạy băng qua bãi cỏ. Rồi chiếc xe dừng lại nơi lối đi vào nhà. Đó là chiếc Taurus đen. Phải nó là chiếc Taurus đen đã đi theo cô, làm cô sợ hãi vào buổi tối đó không?

Cô mở cửa trước, thấy hai người đàn ông mặc hai chiếc áo khoác giống hệt nhau. Cả hai cùng để đầu trần. Cả hai cùng có mái tóc nâu quăn được cắt rất ngắn. Cả hai cùng để ria mép như nhau, và cả hai đều có dáng vẻ nghiêm trang giống hệt nhau.

Cô nói xuyên qua cánh cửa chống bão:

-Tôi có thể giúp gì cho các ông?

Họ là anh em sinh đôi phải không? Họ có thể rao bán cái gì nhỉ?

Người cao hơn rút trong túi áo khoác ra tấm thẻ có cỡ như thẻ tín dụng, giơ ngay lên trước cửa, trầm giọng nói:

-FBI, thưa cô. Chúng tôi vào được không?

Miệng ông ta hình như không hề chuyển động dưới hàng ria mép.

Cả hai chăm chú nhìn Heather không chớp mắt.

-Ồ, tại sao?

-Chúng tôi có vài câu muốn hỏi về một người chắc là cô biết.

Heather cố nói nhẹ đi:

-Hôm nay là một ngày dài quá. Hai ông có thể quay lại vào lúc khác được không?

Người cao hơn đáp:

-Chỉ mất độ một hay hai phút là cùng. Tôi hứa.

Đồng sự của ông ta gật đầu. Và chưa ai chớp mắt cả.
Heather lưỡng lự mở cánh cửa chống bão. Cả hai bước vào phòng ngoài, cẩn thận chùi đôi giày đen trên tấm thảm.

-Tôi là nhân viên đặc vụ Forbes, và đây là nhân viên đặc vụ Mackey.

Người cao hơn giờ tấm thẻ lên lần nữa, nhưng hạ nhanh xuống trước khi Heather có thể đọc được. Cô tự hỏi, họ đang sẵn lòng cô phải không? Họ giống hệt nhân viên FBI. Họ đều thẳng thắn và trung thực. Nhưng họ quá hoàn hảo đối với cô.

Người tên Forbes hỏi:

-Cô có biết một thanh niên tên William Jeffers không?

Cô không ngờ Người Tuyệt đã nói tên thật của hắn cho gia đình cô biết. Cô hỏi ngược lại:

-Các ông là những người đã đi theo tôi sau giờ làm việc vào buổi tối đó phải không?

Forbes vuốt một bên ria mép, nói nhanh:

-Phải. Xin lỗi nếu làm cô sợ.

-Tại sao các ông đi theo tôi?

-Chúng tôi có lý do để tin rằng cô biết William Jeffers. Chúng tôi đi theo cô để tìm hiểu xem cô sống ở đâu. Chúng tôi không muốn quấy rầy cô tại chỗ làm.

Heather mĩa mai:

-Cảm ơn. Các ông làm tôi sợ muốn chết.

Cô căng đầu ra nghĩ, cố quyết định sẽ nói tới mức độ nào với hai người này. Nếu họ là FBI, cô không muốn tiết lộ gì cả. Cô không muốn giúp họ, vì thế nào Người Tuyệt cũng cho họ xem tờ chi phiếu. Lúc đó, cuộc đời của cô coi như tiêu tùng.

Cô quyết định giả đờ như không biết hắn:

-Các ông muốn hỏi tôi về ai?

-William Jeffers.

Cô giả đờ suy nghĩ một chút, rồi lắc đầu:

-Không. Xin lỗi. Tôi không biết ai mang tên đó cả.

Forbes chăm chú nhìn vào đôi mắt cô, quan sát khuôn mặt cô, nói:

-Hắn cao. Cao hơn cô một cái đầu. Hắn có mái tóc trắng.

Mackey ho và đằng hắng nhiều lần.

Có thể họ đã thấy cô đi với hắn. Cô đừng nên chơi trò ngốc nghếch này, họ biết cô đang nói dối ngay. Cô làm bộ chợt nhớ ra:

-Tóc trắng hả? À, đúng rồi. Một thanh niên với mái tóc trắng đã vào ăn trong nhà hàng. Mái tóc hắn kỳ cục lắm.

Forbes hỏi:

-Hồi nào?

-Tôi đoán, cách đây khoảng hai tuần.

-Từ đó, cô còn gặp lại hắn không?

tôi về.
-Ồ ... còn. Một tối nọ, hắn đợi tôi sau giờ làm việc. Hắn muốn đón

-Cô có đi chơi với hắn không?

-Không. Tôi từ chối và hắn bỏ đi. Tôi không hề gặp lại hắn nữa.

Mãi tới bây giờ người tên Mackey mới mở miệng:

-Cô chắc chứ?

-Chắc. Tôi nghĩ hắn là loại người kỳ cục. Ông vừa nói hắn tên gì?

-William Jeffers.

-Hắn chẳng nói cho tôi biết tên.

Heather tự hỏi, họ có tin vào câu chuyện của cô không? Cả hai chẳng ai thay đổi nét mặt. Họ đều chăm chú nhìn cô. Khuôn mặt họ như đeo mặt nạ. Forbes hỏi:

-Cô còn điều gì khác kể cho chúng tôi nghe về William Jeffers không?

Cô làm bộ suy nghĩ. Cô nên kể thêm cái gì đó thì hơn:

-Vâng. Hắn mặc một chiếc áo khoác kiểu xưa. Áo rất rộng, theo kiểu những năm 50. Tôi chỉ nhớ về hắn có thế.

Phải, cô đã nói hết, trừ chuyện hắn giết chú James của cô và dọa sẽ khai với cảnh sát là cô trả tiền để hắn làm điều đó – khi cảnh sát tóm được hắn. Đột nhiên cô cảm thấy mệt mỏi vô cùng.

-Cô chỉ gặp hắn một buổi tối duy nhất tại nhà hàng?

-Vâng. Chỉ tối đó thôi.

Cô nghe có tiếng cọt-két phát ra từ trên lầu. Cô mong thám Belle đừng đi xuống. Thấy hai nhân viên FBI trong nhà, chắc thám lúng túng lắm. Và Heather sẽ giải thích với thám thế nào đây?

Forbes cúi đầu, nói:

-Xin lỗi đã quấy rầy. Tôi biết trong gia đình ta có người chết.

Mackey thêm vào:

-Chúng tôi không giữ cô nữa.

Ông ta mở cánh cửa chống bão ra. Một luồng không khí lạnh ùa vào ngập cả gian phòng ngoài. Forbes đưa tấm thẻ ra:

-Nếu cô gặp lại hắn, làm ơn gọi cho số này.

-Vâng.

Heather nhẹ người khi họ ra đi. Cô không biết mình có thể tiếp tục nói dối họ được không. Cô hỏi với theo:

-Ồ, tại sao các ông tìm kiếm hắn?

Forbes đáp khẽ:

-Giết người. Hắn đã giết cha của hắn.